

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS"

Naujienlaiškis Nr. 164

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

„Tiesos Draugas“ yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- Pokalbis su pastoriumi Gustawu Ciešlaru
- Nigerijos krikščionių liudijimai
- Pamąstymui. Dievas pakabino
- Lino Poniškaičio eilėraštis. Pasiklydusi avis
- Viktoro Railos pamokslas. Laimės receptas
- Vilhelmo Bušo mintys
- Proga prisiminti
- Gerų minčių trupiniai

Pokalbis su pastoriumi Gustawu Ciešlaru

Gustawas Ciešlaras

Pastorius Gustawas Ciešlaras yra žymus Lenkijos baptistų dvasininkas, teologas ir akademinis lyderis, reikšmingai prisidėjęs prie evangelinių bažnyčių judėjimo šalyje. Baigęs Krikščioniškąją teologijos akademiją Varšuvoje ir papildomai studijavęs JAV, jis ilgus metus paskyrė dvasininkų ugdymui: dvi kadencijas (1993–2005 m. ir 2013–2018 m.) ėjo Varšuvos Aukštosios baptistų teologijos seminarijos rektoriaus pareigas, o šiuo metu dėsto Varšuvos Bažnyčios plėtros institute. Kaip dvasinis lyderis, jis tarnavo ganytoju Krokuvos, Gdansko, Varšuvos (Radość) bei Ščecino bendruomenėse, o dabar vadovauja baptistų bendruomenei Olštyne. G. Ciešlaras taip pat užėmė svarbias administracines bei visuomenines pareigas – 2007–2013 m. jis buvo Lenkijos

krikščionių baptistų bendruomenių sąjungos pirmininkas, o 2010–2013 m. atstovavo bažnyčiai oficialioje Lenkijos Respublikos vyriausybės ir Lenkijos ekumeninės tarybos atstovų bendroje komisijoje, sprendžiant svarbius valstybės ir religinių bendruomenių santykių klausimus.

2026 m. birželio 13 d. G. Ciešlaras pasidalino pranešimu Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos metinėje konferencijoje.

Konferencijai pasibaigus svečias papasakojo apie savo tarnystę. Klausimus uždavinėjo Tarasas Sereda.

- *Kaip atėjote pas Kristų?*

- Užaugau protestantų šeimoje pietų Lenkijoje, tačiau tik būdamas 19 metų, po virtinės klausimų ir nesėkmių, įtikėjau Kristų. Mano draugas ne tik atsakė į mano klausimus, bet ir praktiškai paragino mane melstis bei atiduoti Kristui savo gyvenimą.

- *Kaip Viešpats pašaukė Jus į tarnystę?*

- Baigęs vidurinę mokyklą, pradėjau studijuoti Krikščioniškojoje teologijos akademijoje Varšuvoje. Žinoma, studijų metu išitraukiau į tarnystę, tačiau lūžio taškas įvyko penktaisiais studijų metais. Pradėjau ieškoti atsakymo ir jį gavau Šventajame Rašte.

- *Kokios buvo Jūsų tarnystės ir kokiuose miestuose turėjote galimybę tarnauti?*

- Savo pirmąjį ganytojo darbą pradėjau prieš 40 metų Gdansko baptistų bažnyčioje. Nusprendžiau pradėti tarnystę, nors turėjau kvietimą ir stipendiją vienų metų studijoms Biblijos studijų institute JAV. Pasiteiravau, ar būtų galima studijas atidėti, ir instituto vadovybė sutiko, o po trejų metų išvykau ir studijavau ten vienerius metus. Vėliau tarnavau Krokuvos baptistų bažnyčioje, o tada Baptistų sąjunga mane pakvietė įkurti Aukštąją baptistų teologijos seminariją ir vadovauti mūsų naujam studentų miesteliui Varšuvoje (Radość rajone). Tuo laikotarpiu įkūrėme dvi bažnyčias: vieną studentų miestelyje, kitą – Mińsk Mazowiecki miestelyje. Mano pagrindinis pašaukimas yra ganytojo tarnystė, todėl po 11 metų, praleistų seminarijos rektoriaus pareigose, vėl pradėjau ganytojo darbą Ščecine.

- *2007–2013 m.ėjote Lenkijos baptistų bendruomenių sąjungos pirmininko pareigas. Su kokiais iššūkiais Jums teko susidurti?*

- Mano, kaip baptistų sąjungos pirmininko, darbo moto buvo: „Ištikimi Žodžiui, drąsūs liudydami.“ Tai buvo geras laikas, kupinas galimybių. Beje, 2008 m. paminėjome baptistų veiklos Lenkijoje 150 metų sukaktį.

- *Lenkijoje baptistų bažnyčių yra daug daugiau nei Lietuvoje. Kaip manote, kas lemia šį skirtumą?*

- Šis skaičius mūsų šalyje vis dar mažas, palyginus su gyventojų skaičiumi. Esame daugiausia vienos religijos šalis, tačiau, šlovė Viešpačiui, po truputį augame.

- *Dalyvavote dialoge nacionaliniu lygmeniu; apie ką jis buvo?*

- Baptistai turėjo specialų teisinį reguliavimą tarp valstybės ir bažnyčios, be to, jie yra Lenkijos Evangelikų tarybos nariai, todėl aš buvau specialaus komiteto narys. Dirbome prie nuostatų, reglamentuojančių tikybinių ugdymą mokyklose, ir kitų su bažnyčiomis susijusių klausimų.

- *Kaip vertinate dvasinę situaciją tarp Lenkijos žmonių – ar yra Dievo ieškojimas?*

- Deja, susiduriame su sparčiai didėjančiu sekuliarizmu, nors iš pažiūros galime atrodyti religinga šalis. Lenkai galbūt šiek tiek atviresni nekatalikiškoms alternatyvoms, o tai suteikia mums galimybę drąsiau skelbti Kristaus Evangeliją.

- *Kokie yra didžiausi iššūkiai skelbiant Evangeliją Jūsų šalyje?*

- Mūsų mažas skaičius – pjūtis didelė, o darbininkų mažai, bet turime drąsos ir pasišventimo.

- Ar manote, kad mums varta laukti naujo dvasinio pabudimo Europoje?

- Laukti nėra kada, nors gera turėti viltį bei melsti Pjūties Viešpatį, kad atsiųstų savo darbininkų.

- Kiek Jums metų ir ką dar planuojate nuveikti?

- Kitais metais tikiuosi sulaukti 70 metų ir planuoju ateinantį dešimtmetį. Tikriausiai nebūsiu bendruomenės vadovas, kaip dabar Olštyne. Tikiuosi pasitarnauti mokinystės srityje. Labai mėgstu Biblijos studijas – kasmet vesti grupę, studijuojančią penkias Mozės knygas. Tai gera proga išsiaiškinti mūsų požiūrį į judaizmą ir Izraelį, mūsų bendrą likimą Mesijoje. Tikiuosi dar keletą metų dėstyti seminarijoje, kur mano dėstomas dalykas – dvasinis ugdymas (Spiritual formation). Norėčiau padėti ir savo žmonai jos tarnystėje tarp žydų. Taip pat man svarbu džiaugtis mūsų trijų sūnų šeimomis bei anūkais. Tas dešimtmetis būtų svarbus ir perduodant kitiems savo tarnystes.

- Dėkoju už pokalbį ir linkiu Viešpaties vedimo Jūsų tarnystėse.

Nigerijos krikščionių persekiojimai

Pasaulio informacinėse sistemose kartkartėmis pasirodo pranešimai apie krikščionių persekiojimus Nigerijoje pastaraisiais metais. Čia spausdiname keletą trumpų liudijimų.

1. Maryamu Joseph: devyneri metai Boko Haram nelaisvėje

Maryamu buvo pagrobta būdama maždaug septynerių metų. Jos šeima buvo užpulta Boko Haram kovotojų, o pati mergaitė išbuvo nelaisvėje devynerius metus. Vėliau ji liudijo, kad net ir sunkiausiomis akimirkomis neprarado vilties, jog Dievas jos neapleido. Galiausiai jai pavyko pabėgti 2023 metais.

Įsivaizduokite: beveik visa vaikystė praleista nelaisvėje, tačiau po išlaisvinimo ji kalbėjo ne apie kerštą, o apie naują gyvenimą.

2. Kunigas Mika Sueliman: „Aš atleidau savo pagrobėjams“

Kunigas Mika buvo pagrobtas iš savo parapijos namų ir dvi savaites laikytas nelaisvėje. Po išlaisvinimo jis pasakojo, kad kiekvieną akimirką laukė mirties, kentė baimę, nemigą ir nežmoniškas sąlygas.

Tačiau labiausiai stebina jo žodžiai: „Aš atleidau banditams už mano pagrobimą.“ Jis aiškino, kad kaip krikščionis ir kunigas negali gyventi neapykanta. Vietoj to jis dėkojo žmonėms visame pasaulyje, kurie meldėsi už jo išlaisvinimą.

3. Christiana James: tėvo netektis ir išlikęs jos tikėjimas

Christiana pasakoja, kad Boko Haram užpuolė jos kaimą. Ji buvo mokykloje, kai teroristai atėjo ir nužudė keletą vaikų. Grįžusi namo ji sužinojo, kad jos tėvas buvo nužudytas.

Po šios tragedijos šeimos nariai tapo pabėgėliais. Vis dėlto vėliau Christiana liudijo, kad pagalbos, maldos ir bendruomenės dėka pamažu atgavo viltį, o išgyventas skausmas dar labiau sustiprino jos tikėjimą Dievu.

4. Catherine Ibrahim: „Jie privertė mane žiūrėti“

Tai vienas sunkiausių liudijimų. Catherine pasakojo, kad Boko Haram kovotojai užpuolė jos kaimą. Kai ji bandė gelbėti savo vaikus, buvo sučiupta. Kovotojai privertė ją stebėti, kaip

nužudomas jos vyras. Po daugelio metų ji vis dar kalbėjo apie tą siaubą, tačiau kartu liudijo, kad Dievas išsaugojo ją ir jos vaikus, nors atrodė, kad gyvenimas sugriuvo.

5. Kunigas Clément Emefu: „Grasinimai mus stiprina“

Šis Nigerijos kunigas gyvena šalyje, kur nuolat girdimos žinios apie žmonių pagrobimus ir žudynes. Jis išreiškė mintį, kuri dažnai kartojasi persekiojamų krikščionių liudijimuose: „Tie, kurie mums grasiina mirtimi, daro mus stipresnius.“

Jis aiškino, kad baimė gali paralyžiuoti, tačiau tikėjimas Kristumi leidžia žvelgti toliau už baimę. Kas labiausiai pastebima šiuose liudijimuose?

Skaitant Nigerijos krikščionių pasakojimus, stebina ne jų kančios mastas – nors jis didžiulis. Stebina tai, kad labai dažnai jų lūpose skamba ne žodžiai apie kerštą, o apie:

- atleidimą;
- maldą už priešus;
- ištvermę;
- viltį;
- Kristaus artumą kančioje.

Tai primena pirmųjų amžių Bažnyčią. Neatsitiktinai kai kurie stebėtojai Nigeriją šiandien vadina viena iš vietų, kur krikščionybė auga sparčiausiai, nepaisant persekiojimų.

Prisiminkime žodžius iš Laiško hebrajams: „*Prisiminkite kalinius, tarsi patys būtumėte kartu įkalinti.*“ (Hbr 13,3)

Kartais atrodo, kad Nigerija yra labai toli nuo Lietuvos. Tačiau Kristaus Kūne atstumas matuojamas ne kilometrais, o bendru tikėjimu.

Paruošta iš įvairių šaltinių su DI pagalba

Pamąstymui

„*Dievas [...] pakabina Žemę ant nieko.*“ (Jobo 26,7)

Ypatingas dalykas – gyvenimas. Kažkas jį tau davė. Niekas manęs nepaklausė, noriu to ar ne. Taip atsirandame pasaulyje. Nuo gimimo esu pririštas prie Žemės. Negaliu nei pakilti kaip erelis, negaliu prasmegti žemėje kaip kormis. Žemė – planeta – skirta man gyventi.

Toje Žemėje, kitoje rutulio pusėje, Ramiojo vandenyno srityje, gyvena kitos žmogiškos būtybės. Jie vaikšto galva žemyn, dėl to nejausdami jokio galvos svaigimo. Nuo mokyklos laikų kalbama, kad mane nešas rutulys, niekieno nepalaikomas ir niekur nepakabintas, per vieną parą apsisuka aplink savo ašį 1 000 km per valandą greičiu. O pati Žemė savo orbitoje aplink Saulę skrieja 108 000 km per val. greičiu. Ta pati Saulė su jos palydovais, tarp kurių yra ir Žemė, keliauja 70 000 km per val. greičiu link Lyros

žvaigždyno.

Apie 4 000 žvaigždžių, kuriomis galime grožėtis naktimis ir kurios, atrodo, nejuda, iš tiesų skrieja didžiuliu greičiu. Žmogaus akiai matomos žvaigždės randasi skirtingose plokštumose, o iš Žemės jos atrodo lyg lėkštelėje paberti žirniai.

Aš pats esu stipriai pritvirtintas prie Žemės – vienos iš Saulės palydovių – ir kartu su ja skrieju Kosmoso platybėse. Rytojaus dieną, tą pačią valandą, mes padarysime tik vieną apsisukimą, bet per tą laiką pralėksime erdve tarp žvaigždžių šimtus tūkstančių kilometrų. Įdomiausia ir stebuklingiausia yra tai, kad to visai nejaučiu. Tai iš tiesų labai keista. Diena po dienos slenka mano gyvenimas ant to Žemės rutulio. Aš naudojuosi rankomis ir kojomis, valgau, dirbu, paskui einu gulti ir keletą valandų miegu.

O tuo metu kitoje Žemės pusėje kita žmonijos dalis, glamonėjama tūkstančių Saulės spindulių, keliiasi, valgo, dirba, o tada eina miegoti, aš gi turiu keltis. Ir ryt, ir poryt tai kartosis. Tai nuostabu. Aš gyvenu, nes mano krūtinėje plaka širdis, dirbanti dieną ir naktį. Aš jos nesukūriau ir savo valios pastangomis negaliu sustabdyti jos plakimo. 100 000 kartų širdis per parą susitraukia ir išsiplečia. Kas ją paleido į darbą ir kaip ji sugeba taip dirbti?

Mintys paimtos iš Fernando Lellote knygos „Gyvenimo problemos sprendimas“)

Paklidusi avis

„Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?! Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant pečių ir, sugrįžęs namo, susikviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: ‘Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!’ Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atsiversti.“ (Evangelija pagal Luką 15,4-7)

Tarp dykumos išdžiūvusių krūmokšnių buvau paklydusi ir neklusni avis, nors ir svajojau apie tekančią upokšnį, bet jį atrast kadais palaidojau viltis...

Nebežinau pati, kaip pakliuvau į spąstus – į dykumą savim vien pasikliaudama ėjau – tikėjauosi pati upokšnį tą atrasti, kad numalšinčiau troškulį širdies tuojau –

O tas tuojau užsitęsė ir virto metais vien praradimų, nuoskaudų karčių – ir taip pasiglemžė krūmokšniai, kaip verpetais įsuko mano vilnas tarp šakų dygių.

Tada Tu atėjai, išgirdęs tylų šauksmą paklydusios ir neklusnios avies – prisimenu tą netikėtą džiugų jausmą, Tave išvydus tarsi vėliavą vilties.

Pasilenkei Tu prie manęs ir tyliai iš spąstų geliančių mane išvadavai – ir supratau tada, mane kaip stipriai myli – kad visą laiką mylėjai ir šalia buvai. |

Buvai šalia ir meilėj kantriai laukei, kol pasigiesiu aš širdim Tavęs, kad Tu galėtum spąstus tuos sutraukti, kuriuos buvau, ir vėl mane atrast –

ne tik atrast, bet ir parodyt kelią link tekančių upokšnių ir versmių gaivių, kad būčiau Tavo mylima klusni avelė ir laimingiausia iš visų avių.

*Linas Poniškaitis
(iš poezijos rinkinio „Akmuo šuliny“)*

Laimės receptas

Ko labiausiai trokšta žmogus gyvenime? – Laimės! Kodėl jis taip trokšta laimės? Nes jos neturi. Jeigu jis turėtų laimę, jos netrokštų. Visas mūsų gyvenimas yra kelias į laimę. Viskas, ką darome gyvenime – siekiame būti laimingi. Laimės paklausa pasaulyje yra didžiulė. Kasmet pasaulyje išleidžiama dešimtys tūkstančių knygų apie tai, kaip pagerinti savo gyvenimą ir tapti laimingais.

Gyvenimo pradžioje kelias į laimę buvo aiškus. Turėjau užaugti, baigti mokslus, sukurti šeimą, padaryti karjerą, įsigyti būstą. Kiekvienas naujas žingsnis, naujas pasiekimas turėjo atnešti laimę. Maždaug ties 40 metų riba susimąsčiau: kur laimė? Negi visas mano neįkainojamas gyvenimas yra dėl verslo, kurį įkūriau, dėl namų, kuriuos pastačiau? Kai pas mane ateidavo mano bendraamžiai, pastebėjau, kad ir juos užvaldė panašios mintys. Daugelis vienu balsu sakė: „Skubiai kažką turime keisti.“

Pasaulyje atliekama daugybė laimės tyrimų, analizių, reitingų. Prieš kelis tūkstančius metų vieną tokių tyrimą atliko karalius Saliamonas. Jis aprašytas Mokytojo knygoje, Biblijoje. Jo tyrimo objektų sąrašas išpūdingas. Jis išbandė pasilinksminimus, malonumus, juoką, vyną, didelius darbus, pristatė namų, užveisė vynuogynų, parkų, tvenkinių, įsigijo vergų ir vergių, dideles bandas galvijų, įsigijo aukso, turtų, mėgavosi giesmininkais, muzikos instrumentais, tapo didis ir išgarsėjo.

Tyrinėdamas jis atrado dalykų, kurie teikė žmogui džiaugsmą: *„Štai ką suvokiau iš tikrųjų esant gera: žmogus turėtų valgyti ir gerti bei mėgautis savo triūso vaisiais po saule per tas suskaičiuotas gyvenimo dienas, kurias Dievas jam yra davęs. Juk tokia jo dalis!“* (Mok 5,17) Ypatingą dėmesį jis skyrė išminčiai: *„Žmogaus išmintis taip apšviečia jo veidą, kad sušvelnėja griežti jo bruožai.“* (Mok 8,1b)

Deja, jo išvada nėra guodžianti: *„Tuštybių tuštybė, – sako pamokslininkas. – Tuštybių tuštybė, viskas tuštybė. Kokia nauda žmogui iš viso jo triūso, kurį jis turi po saule?“* (Mok 1,2-3 TŽ) Kitais žodžiais tariant, viskas, ką mes darome šioje žemėje, yra tik laimingos akimirkos ir galų gale pavirsta į rūką. Bet galutinė išvada parodo mums išeitį ir suteikia vilties: *„Paklausykime, kokią galima padaryti išvadą: bijok Dievo ir vykdyk Jo įsakymus, nes tai yra viskas kiekvienam žmogui.“* (Mok 12,13 TŽ)

Perfrazavus Saliamoną savais žodžiais, jo tyrimo rezultatas man skamba taip: laimės nėra, yra daug džiuginančių dalykų, o laimės perspektyva yra pas Dievą.

Naujajame Testamente Kalno pamoksle Jėzus išvardija aštuonis palaiminimus. Vietoj žodžio „laimingi“ yra vartojamas žodis „palaiminti“, o tai nebūtinai reiškia laimės jausmą šią akimirką, bet daugiau sako apie laimės potencialą. Palaimintieji turi perspektyvą tapti laimingais.

*„Palaiminti **vargšai dvasia**, nes jų yra dangaus karalystė.*

Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti.

*Palaiminti **romieji**, nes jie paveldės žemę.*

*Palaiminti, **kurie alksta ir trokšta teisumo**, nes jie bus pasotinti.*

*Palaiminti **gailestingieji**, nes jie susilauks gailestingumo.*

*Palaiminti **tyraširdžiai**, nes jie regės Dievą.*

*Palaiminti **taikdariai**, nes jie bus vadinami Dievo vaikais.*

*Palaiminti, **kurie persekiojami dėl teismo**, nes jų yra dangaus karalystė.“ (Mt 5,3-10 TŽ)*

Mano kolega pasakojo apie savo sesers vyrą. Svainis buvęs labai sėkmingas verslininkas. Kolega dažnai stebėdavosi, kaip jam puikiai sekasi užsidirbti. Vieną gražią dieną svainis pardavė visus savo verslus, išgijo būstą Kipre, tikriausiai nusprendęs likusią gyvenimo dalį tiesiog mėgautis gyvenimu, ir ... nusigėrė.

Vienas mano mėgstamas mentorius pasakojo, kad buvo nusprendęs užsidirbti daug pinigų, investuoti juos ir gyventi iš procentų. Ir jam tai pavyko. Tačiau nuo to momento prasidėjo problemos. Jo išvados skamba taip:

Jei nėra problemų, nėra ir džiaugsmų.

Jei nėra tikslų, nėra ir pasiekimų.

Jei nėra pažeminimo, nėra ir pagarbos.

Man Jėzaus pamokymas skamba taip: laimė yra perspektyvoje. Palaiminti (turintys laimės perspektyvą) yra tie, kurie patiria sunkumus dėl tiesos.

Mane žavi Pradžios knyga Biblijoje. Ten aprašomas pasaulio sukūrimas. Užuo sukūręs pasaulį vienu spragtelėjimu, Dievas kuria jį palaipsniui per septynias dienas. Po kiekvienos kūrybos dienos Jis stabteli, pažvelgia į savo kūrinį ir pasidžiaugia matydamas, „kad tai gera“. Vieną dieną, iš karto po visų gyvūnų sukūrimo, Jis sukuria žmogų. Stebint sukūrimo eiliškumą, žmogus nedaug skiriasi nuo gyvūnų, tačiau štai žmogaus išskirtinumas – Dievas jį sukuria pagal savo atvaizdą! Norėdami suprasti, kuo gi pasireiškia Dievo atvaizdas mumyse, turime suvokti, koks yra Dievas. Iš Pradžios knygos apie Jį tvirtai žinome, kad Jis yra Kūrėjas. Tai ir yra mūsų išskirtinumas, tuo mes skiriamės nuo gyvūnų: kurti yra mūsų prigimtyje. Žmogui nieko nėra geriau, kaip būti harmonijoje su savo Kūrėju, su savo prigimtimi. Psalmininkas gieda: „*Tavo Artume – džiaugsmo pilnatvė.*“ (Ps 16,11)

Padarykime išvadas. Mūsų laimė yra kaip kelrodė žvaigždė, jos neįmanoma pasiekti, jos galima tik siekti. Laimė yra kryptis, kur visi einame, ir tai kasdienis procesas. Nepuoselėkime iliuzijų ją pasiekti, mes galime tik laikytis to kurso. Būtų juokinga, jei nebūtų gaudu stebėti, kaip apsigauja žmonės, tikėdamiesi tapti laimingi. Jie leidžiasi į beprotišką malonumų ieškojimą, turto kaupimą, valdžios koncentravimą, statuso didinimą, nekontroliuojamą seksą, taip tikėdamiesi pagauti laimę.

Taigi pirmoji laimės recepto sudedamoji dalis būtų: **kurti ir džiaugtis tuo, ką sukūrei.**

Kad suvoktume, ką reiškia kurti, reikia suvokti, kas yra priešinga kūrimui, o tai yra griovimas. Kūrimas, nors ir netobulas, priartina mus prie Kūrėjo, o griovimas atitolina. „Gera idėja“, kurios įgyvendinimui reikia sugriauti santykius, sudeginti policijos nuovadą, sunaikinti kitaminčius, laimės neatneša. Tik būdami harmonijoje su savo Kūrėju esame laimingi.

Yra garsi Viktoro Franklio, žydų psichologo, išgyvenusio holokaustą, frazė: „Tas, kuris žino, *dėl ko gyvena*, ištvers beveik bet kokią *kaip*.“ Kita jo frazė skamba taip: „Laimė yra tikslo siekimo šalutinis poveikis“. Iki 40 metų siekiame iš anksto nustatytų tikslų: baigti mokslus, sukurti šeimą, padaryti karjerą... Po 40-ies tikslai netikėtai baigiasi, turime sugalvoti savo, o čia ir prasideda mūsų problemos. Nesu matęs nelaimingo žmogaus, kuris turi tikslą ir „dega“ dėl jo. Kiekvienas galime kurti ten, kur esame. Mano močiutė, kuri išgyveno 100 metų, būdama gilioje senatvėje mezgė man kojines, o kai nebegalėjo ir to daryti, laukė mirties. Jei nustoji kurti, jautiesi nereikalingas, esi nelaimingas.

Antroji recepto dalis: **laikytis Dievo įsakymų.**

Kai nusiperkame vertingą daiktą, skaitome gamintojo instrukciją vartotojui, kaip to daikto nesugadinti. Taip pat yra su mumis: paklusnumas Kūrėjo instrukcijoms atneša mums laimę. „*Laimingas žmogus, kuris nesieltgia, kaip pataria bedieviai, nestoja į nusidėjėlių kelių, nesėdi su apjuokėjais, bet mėgsta Viešpaties įstatymą ir mąsto apie Jo įstatymą dieną ir naktį. Jis bus kaip medis, prie upelio pasodintas, kuris, metui atėjus, duoda derlių ir jo lapai nevysta; ką jis bedarytų, jam sekasi.*“ (Ps 1,1-6)

Prisimenu bendraklasį Arūną. Geros širdies buvo vaikinai, atletiško kūno sudėjimo, merginų numylėtinis. Jis turėjo motociklą, prisimenu, kaip vežė mane žvejoti. Prieš tarnybą kariuomenėje jis įstojo į Žemės ūkio akademiją. Visas jo gyvenimas buvo priešakyje. Tarnaujant armijoje kažkokiu būdu jo tarnybos draugai pasidarė slaptą landą į amunicijos sandėlį, iš kurio pradėjo vogti amuniciją, prisidėjo ir Arūnas. Vagystė buvo atskleista, ir Arūnas pakliuvo į kalėjimą. Grįžęs iš kalėjimo pradėjo gerti. Dėl alkoholio jokia moteris negalėjo su juo gyventi. Alkoholis ir sportas yra mirtinas mišinys. Kai jam buvo vos 34, jo širdis sustojo. Man jo nuoširdžiai gaila. Kas žino, kaip būtų buvę, jeigu jis būtų žinojęs Kūrėjo instrukciją „negeisk svetimo turto – nevok“, net to, kas blogai padėta, net jeigu visi aplinkui taip daro. Gal jo gyvenimas būtų susiklostęs kitaip?

Iš perskaitytų Šv. Rašto vietų išskyriau du laimės recepto ingredientus, tačiau jų yra daugiau. Pavyzdžiui, **ramybė**. Ji ateina tada, kai Dievui atiduodi pirmą vietą. Kad ir koks būtų tikslas, jis negali užimti pirmosios vietos gyvenime, išstumdamas iš jos Dievą. „...*nes aš, VIEŠPATS, tavo Dievas, esu pavydulingas Dievas...*“ (Išėjimo 20,5) Tikslai gali būti daugiau ar mažiau svarbūs ir užimti bet kokią vietą tavo gyvenime, bet pirmoji priklauso Kūrėjui. Jei taip nėra, atsiranda pervargimai, perdegimai, neviltis, o jei tikslas nepasiekiamas – neapgalvoti sprendimai. Toks tikslo siekimas laimės neatneša.

Taip pat pastebėjau, kad **dėkingi žmonės yra laimingesni**. Bažnyčioje giedame daug giesmių, šlovinančių Dievą. Kartais pagalvodavau, kam Dievui tiek liaupsių? Vieną kartą supratau: Dievui liaupsių nereikia. Šlovindami Dievą mokomės būti dėkingi. Mano tėveliui 92 metai. Kiek jį prisimenu, jis dažniausiai būna patenkintas tuo, ką turi. Jis patenkintas pensija, pagal amžių gera sveikata, kokią turi. Gal todėl Dievas ir leido jam sulaukti tokio garbingo amžiaus. Dėkingumas leidžia mums džiaugtis ten, kur esame.

Kartą, sakydamas pamokslą apie laimę, pasakiau, kad metams bėgant laimingų akimirų mažėja. Po pamaldų prie manęs priėjo pora ir paprieštaravo, nes jie bėgant metams jaučiasi dar laimingesni. Dabar pasitaisau: mylinčiam Dievą laimės perspektyva visada išlieka – nepriklausomai nuo amžiaus.

Viktoras Raila,
Šiaulių laisvųjų krikščionių bažnyčios pamokslininkas

Juo labiau tolsti nuo Dievo, juo sunkiau Jį išgirsti

Jei mums atrodo, kad Dievas tyli, tai gali būti, kad esame per toli nuo Jo.

Neseniai prie manęs priėjo jaunuolis ir sako: „Pastoriau Bušai, jūs mane nervinate! Jūs nuolat kalbate apie Dievą. Kai tik susitinkame, jūs jau ir pradodate apie Dievą. Aš Dievo negirdžiu, Dievo nematau. Kaipgi Jis kalba? Aš nieko negirdžiu.“ – Atsakiau jam: „Jaunuoli, ar žinote atsitikimą su paklydusiu sūnumi?“ – „Apytikriai!“ – atsakė jis. – „Apytikriai – reiškia visai nežinoti. Papasakosiu jums tą atsitikimą, kurį pasakojo pats Jėzus. Buvo turtingas žmogus. Jis turėjo du sūnus. Vieną šiek tiek lengvabūdį. Namie jam buvo per ankšta, nuobodu. Kartą jis pareiškė tėvui: „Seni, atiduok

mano dalį, išmokėk man dabar pinigais – noriu pakeliauti po pasaulį!“ Tėvas atidavė jo dalį, ir sūnus iškeliavo į platųjį pasaulį. Apie jį buvo sakoma: „Jis pralėbavo savo turta.“ Jūs įsivaizduojate – dideliame mieste greitai slysta pinigai.

Ir kaip tik tada prasidėjo badas ir nedarbas. Jis beviltiškai grimzdo ir nusileido iki kiauliaganio. Izraelyje kiaulės buvo laikomos nešvariomis. Izraelitui tapti kiauliaganiu – siaubinga! Bet siautė badas, ir jis buvo laimingas, galėdamas truputį pavogti iš kiaulių lovių maisto ir suvalgyti. Ten jis negalėjo girdėti tėvo balso. Jis buvo per toli nuo jo. Paklydėlis sūnus galėjo sakyti: „Aš negirdžiu tėvo balso.“ Žinoma, jis jo negirdėjo. Leiskite man papildyti šį pasakojimą, įsiterpti ir sugalvoti kelis sakinius, nors Biblijoje apie tai nekalbama. Pabėgėlis sėdi prie savo kiaulių. Jis alksta ir kaltina savo tėvą: „Kaip jis gali leisti, kad aš taip kentėčiau!“ Toks man atrodo ir dabartinis pasaulis. Jis paliko Dievą, bet tada, kai jį užpuola nelaimės, jis šaukia: „Kaip gali Dievas visa tai leisti? Kodėl Dievas tyli?!“

Bet Jėzus pasakojimą apie sūnų paklydėlį dėsto kitaip: jo gyvenime išmušė valanda, kada jis suprato: „Kiek mano tėvo samdinių apsčiai turi duonos, o aš mirštu iš bado! Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: Tėve, nusidėjau dangui ir tau.“ Jis sugrįžo! Tėvas pamatė jį iš tolo ir bėgo pasitikti. Paklydėlis sūnus tarė: „Tėve, nusidėjau dangui ir tau.“ Tėvas apkabino jį ir įsakė tarnams: „Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas!..“ Dabar sūnus girdi tėvo balsą. „Jei jūs negirdite tėvo balso, tai esate toli nuo jo! Turite atsigręžti!“ – pasakiau jaunuoliui.

Iš Wilhelmo Bušo (Wilhelm Busch) knygos „Jėzus mūsų dalis“, Crossmedija 2022

Proga prisiminti

Liepą sukanka 25 metai, kai Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungą oficialiai pripažino valstybė. Ta proga gerbiamiems TD skaitytojams siūlome paklausti (HFM radijas) arba paskaityti (Bernardinai.lt) Lietuvos evangelikų baptistų sąjungos pirmininko Vladimiro Seredos interviu pagal šią nuorodą: <https://www.bernardinai.lt/25-metai-kaip-pripazinti-valstybes-lietuvos-baptistu-bendruomenes-pokyciai/>

Gerų minčių trupiniai

Tamsos pasaulis šiais laikais ateina tvarkyti savo tamsių reikalų pasitelkęs žmogaus teises. Galima svarstyti, kiek šiame teiginyje yra tiesos, bet čia tikrai yra erdvės apmąstymams.
Ričardas Doveika

Dievas gali viską, išskyrus vieną dalyką: nuvilti tuos, kurie Juo pasitiki.
Ernstas Moderzonas

Evangelija turi keisti mus, o ne mes – Evangeliją.
Šv. Augustinas

Aš tikiu Kristų taip, kaip tikiu, jog saulė patekėjo, – ne tik todėl, kad ją matau, bet kad jos dėka galiu matyti visa kita.
C. S. Lewis

Nėra jokio kito tokio svarbaus tiesos žodžio, kaip Jėzaus Kristaus Evangelija.
Paul Washer

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

[tde\(at\)baptist.lt](mailto:tde(at)baptist.lt)
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925